

[Steen Folke]

internationale jura er sådan, at rådighed over øerne også uden videre giver rådighed over de ressourcer, som ligger i et stort bælte rundt om øerne. Der er ingen tvivl om, at disse kontante interesser spiller en stor rolle for Englands vedkommende, ligesom de givetvis spiller en stor rolle for argentinerne interesse for disse øer.

VS har ingen som helst sympati for Argentinas besættelse af Falklandsøerne eller Malvinerne. Derimod har vi sympati for en eller anden løsning under FNs auspicer. Den engelske venstrefløjssocialdemokrat Tony Benn har jo været inde på nogle tanker i den retning og også tanker om, at netop de ressourcer, som findes i området, burde udnyttes på en sådan måde, at de kunne komme f.eks. u-landene til gode – ud fra et synspunkt om, at ressourcer, der befinder sig dér, ikke bør tilhøre nogen bestemt, hverken i kraft af en kolonial historie eller i kraft af et geografisk princip, da der alligevel er 400 km ind til det argentinske fastland, men at sådanne ressourcer bør komme en langt større del af menneskeheden til gode.

I det hele taget vil jeg sige, at Tony Benn og de omkring 35 andre venstrefløjssocialdemokrater i Underhuset har ført en modig linje i denne sag. De har undsagt den konservative regerings krigshandlinger i området og opfordret til ikke at gå i land, med alle de konsekvenser, det har, eller i det hele taget optrappe konflikten, sådan som tilfældet har været. De er forudsigeligt blevet beskyldt for landsforræderi og mange ting, men de har altså turdet tage et upopulært standpunkt i denne konflikt, hvorimod de danske socialdemokrater simpelt hen har støttet den konservative britiske regering, har støttet Margaret Thatchers politik. Den danske regering har gang på gang været med til at udtrykke sin solidaritet med England og har været med til i flere omgange at vedtage og forlænge disse sanktioner mod Argentina. Hvor er de venstrefløjssocialdemokrater henne, der kan se, at dette er en meningsløs konflikt, som kan se, at det ikke mindst er englænderne, der optrapper konflikten militært, og som kan se, at konflikten også har en sammenhæng med det britiske imperium og hele fortiden? Jeg synes, det er trist, at socialdemokratiet så ensidigt har støttet England. Jeg mener, man langt hellere skulle støtte en per-

son som Tony Benn og de andre venstrefløjssocialdemokrater i England.

Jeg vil gerne lige have opklaret et enkelt spørgsmål af lidt mere teknisk karakter. Der har været modstridende oplysninger om, hvorvidt sanktionerne gælder i dag eller ikke gælder i dag. Der har i hvert fald i pressen været forskellige fortolkninger af situationen efter vedtagelsen i Bruxelles i går. Jeg vil gerne bede ministeren afklare helt tydeligt, hvordan situationen er, altså hvorvidt sanktionerne gælder for Danmarks vedkommende også i dag og har været gældende uden afbrydelse eller der faktisk er et hul i sanktionerne, som først bliver plomberet i og med vedtagelsen af dette lovforslag.

Riishøj (SF):

Jeg skal ikke gentage alt, hvad jeg sagde i går under førstebehandlingen af dette lovforslag, men dog lige understrege SFs generelle syn på sanktioner. Vi har aldrig afvist, at sanktioner kan anvendes i international politik, når der sker grove overtrædelser af menneskerettighederne, når der sker grove overtrædelser af den internationale retsorden. Men problemet er jo, at visse magter altid går ram forbi, når det gælder sanktioner. Det gælder f.eks. supermagterne. Når vi tænker på Svinebugtsaffæren, når vi tænker på krigen i Algier, Vietnam, Dominikanske Republik, Afghanistan, Czekoslovakiet og Polen, så er der ikke sanktioner. Jo, der er vestlige sanktioner mod Øst, men der er aldrig tale om sanktioner, når vestlige supermagter påtager sig et ansvar for udbytning og undertrykkelse i den tredje verden. Det er altså en politisk afgørelse, når der skal træffes afgørelser i sanktionsspørgsmål.

Vi er fra SFs side kraftigt gået ind for sanktioner, f.eks. i sager som omkring Tyrkiet og i sin tid omkring Sydrhodesia, og vi er i allerstærkeste vendinger gået ind for sanktioner mod det nuværende styre i Sydafrika. Dermed er vi ovre i dispropotionerne. Hvis man tager et land som Sydafrika, som et næsten enigt FN, i hvert fald hele den tredje verden, har fordømt, ligesom man har erklæret dette år, 1982, som sanktionsår mod Sydafrika, så udvises der jo en påfaldende passivitet fra den vestlige verden – også fra England, også fra USA og også fra Danmark. Man kan gå med til ganske vage formuleringer-